

1

‘Kijk Pippa, ik kikker.’

Filippa keek net op tijd van haar telefoon op om Yfke vanaf de kant in het water te zien springen. Hoewel het meisje de juiste houding aannam, met haar benen wijd en haar handen vooruit, ging ze toch kopje onder. Proestend kwam ze weer boven. ‘Nu ik potlood.’

De kerstvakantie was voorbij en de afgelopen week hadden ze beetje bij beetje Filippa’s spullen overgebracht naar Joshua’s huis en zijn dochter op die manier duidelijk gemaakt dat Filippa voortaan bij hen woonde. Yfke vond het prachtig en het was verbazingwekkend te zien hoe snel ze zich aan de nieuwe omstandigheden aanpaste. Iedere ochtend dook ze bij haar papa en Filippa in bed voor een uitgebreid knuffelritueel en iedere avond stond ze erop door hen samen in bed te worden gestopt.

Nu ze aan het verhuizen was, werd pas duidelijk hoe gedateerd haar oude woning was en hoeveel er moest gebeuren om het voor Anne aantrekkelijk en bewoonbaar te maken. Aanvankelijk hadden ze bedacht dat ze het zelf konden doen maar het werk viel tegen, Annes arm zat in het gips en Jeroens rug had het zonder dat klussen al zwaar genoeg te verduren. Bovendien had Joshua het eigenlijk te druk om al zijn vrije tijd ook nog eens aan het afsteken van dertig jaar oud behang te besteden. Niet alleen had hij zijn werk, ook zijn ex-vrouw Esmee, die voor langere tijd in Zwitserland verbleef vanwege haar werk, vergde veel van zijn tijd.

Filippa pakte een flesje water en nam een slokje. Daarna knabbelde ze langzaam op een biscuitje. Die vrouw bezorgde haar slapeloze nachten. Afgelopen weekend waren ze net bezig geweest haar oma’s stoel een mooi plekje te geven toen Esmee ineens midden in de kamer stond. Het was uitgelopen op een buitengewoon confronterende aangelegenheid. Alle drie wisten ze niet wat ze moesten zeggen, tot Joshua de pijnlijke stilte doorbrak en zijn ex-vrouw beleefd een kop koffie aanbood. Die dirigeerde hem vervolgens nijdig naar zijn kantoor waar hun verhitte stemmen Filippa’s toch al gespannen zenuwen tot het uiterste tergden. Esmee had duidelijk niet verwacht dat Filippa op zo’n korte termijn bij Joshua introk. Naderhand had hij gezegd dat het nieuws over haar zwangerschap nog maar even moest wachten, dat het beter was Esmee met stukjes en beetjes in te lichten over de veranderende stand van zaken met betrekking tot hun relatie.

Het snerpande geluid van een fluitje haalde haar terug naar de realiteit. Badmeester Theo gaf de laatste instructies en liet zijn pupillen vervolgens nog vijf minuten vrij zwemmen. Hij zette zijn microfoon uit en kwam bij haar staan. ‘Yfke gaat redelijk vooruit,’ begon hij het gesprek. ‘Als ze zo doorgaat mag ze misschien met deze groep wel voor haar A diploma afzwemmen. Ik wil het nog een paar weken aanzien, Filippa. Het zal goed zijn voor haar zelfvertrouwen als ze eindelijk beloond wordt voor haar inspanningen.’

Filippa knikte. ‘Ze heeft al heel wat groepen kinderen voor moeten laten gaan.’

‘Door haar downsyndroom heeft ze een lagere spierspanning en verloopt haar motorische ontwikkeling wat trager. Heeft ze nog fysiotherapie?’

‘Nu even niet, Theo. Ze heeft al logopedie en dansles. Met het zwemmen erbij heeft ze gewoon een volle week. Joshua vond het wel goed zo.’

Theo hield de kinderen nauwlettend in de gaten. ‘Probeer ondanks dat drukke programma toch af en toe wat extra met haar te zwemmen. Dat zou helpen. De meeste verplichte technieken heeft ze wel onder de knie, maar ze moet kilometers maken, heel veel kilometers. Laten we over een paar weken kijken hoe het ervoor staat. We kunnen ook een aangepast certificaat maken. Dan laten we haar meedoen aan het afzwemmen, en schrijven we op dat ze naar beste kunnen heeft meegedaan.’

Filippa wuifde naar Yfke die bovenaan de glijbaan stond. ‘Ik zal het thuis bespreken.’

‘Doe dat. Bewegen, bewegen, bewegen, zodat ze sterke spieren krijgt. Dat is mijn advies.’ Theo blies nog eens op zijn fluit ten teken dat de les ten einde was en samen met Yfke liep Filippa naar de kleedkamer.

‘Wij doen, Pippa?’

‘We gaan eerst aankleden. Daarna gaan we naar mijn oude huisje. Daar is papa ook. En Anne en Jeroen en Milan. We gaan nog wat spulletjes ophalen en daarna pizza eten.’ Ze reikte Yfke een voor een haar kleren aan en ritste op het laatst haar winterjas dicht.

‘Ik mijn vleugels aan, Pippa?’ Die vleugels waren een kerstcadeautje geweest en sindsdien was het meisje niet meer zonder die dingen de deur uit gegaan.

‘Hou ze maar even vast tot we bij Anne en Jeroen zijn. In de auto zit het niet zo lekker.’

Trots huppelde Yfke voor haar uit, vrolijk zwaaiend naar de mevrouw

van de kassa.

‘Meester Theo kon zien dat je heel erg goed je best deed.’

‘Ik mijn dipoma, Pippa? Ik ook A?’

‘Daar gaat hij over nadenken, schat.’

‘Ik hem een tekening geven, en hij dan ja zeggen?’

Lachend hield Filippa het portier van haar gele Ford Ka open. Yfke kroop op de achterbank, legde de vleugels op haar schoot en maakte de gordel vast. Vermoedelijk zou Theo zich niet door een van Yfkes creaties laten omkopen.

***

Ongeduldig wachtte Leonie tot de anti-inbraak luiken van haar winkel naar beneden waren gerold. In de tussentijd pakte ze haar telefoon uit haar handtas en keek of Anne inmiddels had doorgegeven welke pizza’s ze moest halen. De oude metalen lamellen piepten en kraakten. Terwijl ze met een zwaai de enorme handtas over haar schouder gooide, las ze het lijstje met de bestelling door. Zodra ze een gesmoorde uitroep van pijn hoorde, draaide ze zich geschrokken om en zag een man die kennelijk vlak achter haar stond, een hand tegen zijn gezicht drukken. Vervolgens controleerde hij of er bloed aan zijn vingers zat.

‘Sorry, ik lette niet op. De stoep is ook zo smal.’ Leonie verschikte de tas op haar schouder om aan de strenge blik van de man te ontsnappen.

‘En eerlijk is eerlijk, ik neem ook wel veel plek in. Doet het zeer?’

‘Gelukkig zat er geen bowlingbal in.’

‘Zal ik de winkel weer opendoen zodat je binnen naar je neus kunt kijken? Moet ik er ijs op doen?’

‘Nee, laat maar, ik woon hier vlakbij.’ Hij gebaarde naar de straat in het verlengde van Leonies winkel. ‘Je moet in het vervolg wel beter uitkijken en rekening met andere mensen houden.’ Opnieuw voelde de man aan zijn gehavende neus.

‘Ja, meester.’ Flauw zeg, het was overduidelijk een ongelukje en hij klonk alsof hij het tegen een stout kind had. De man pakte het attaché-koffertje en de twee boodschappentassen, die hij op de grond had gezet, weer op. ‘Nou, als er iets mis blijkt te zijn, weet je me te vinden. Ik werk en woon hier.’ Met een knikje gebaarde ze naar het pand dat er dankzij de metalen luiken als een onneembaar fort uitzag. ‘Vroeger zat er een elektronicazaak in.’

‘Dat weet ik nog.’

Haar auto stond verderop in de straat en de man liep een stukje met

haar mee. Onder de lantaarnpaal kon Leonie hem vluchtig van opzij aankijken. Zelf was ze groot, maar deze man was minstens twee meter lang met een smal gezicht en kortgeknipt donker haar. Ze richtte de autosleutel op de rij auto's voor haar en zag de lichten van haar Citroën knipperen. 'Nogmaals sorry van je neus.' Ze stapte de straat op en keek hem over het dak van haar auto aan. 'Prettige avond nog.'

Hij beantwoordde haar blik niet, maar mompelde een antwoord en liep verder met een licht gebogen houding en opgetrokken schouders, alsof zijn lengte hem in de weg zat. Of alsof hij een zware last met zich meestorste.

'Eén pizza Hawaii voor Milan. Alsjeblieft. Heb je hem verdiend, neef?' Milans rode haar stond overeind en zat vol kleine stukjes behang.

'Ik heb honger, tante Leonie. Jeroen en ik hebben de hele muur van de keuken tot het raam gedaan. Ik mocht ook met het stoomapparaat. Dat was gaaf.'

'Hoe lang heeft dit behang er op gezeten, Filippa? Honderd jaar?' Jeroen rekte zich uit en duwde met zijn vingers in zijn onderrug. 'Voor vandaag hebben we ons genoeg uitgesloofd. Mijn rug trekt het niet langer.' Hij deed de deksel van zijn pizzadoos open, schoof de Calzone op een groot bord en liet zich zacht kreunend op een rechte keukenstoel zakken.

Leonie wierp hem een bezorgde blik toe. 'Jullie hebben toch geen haast? Het is toch niet zo dat Anne en Milan voor een bepaalde datum uit jouw huis vertrokken moeten zijn?'

'Van mij hoeven ze helemaal niet weg, Leonie.'

'We gaan het werk uitbesteden,' stelde Joshua haar gerust. 'Het behang afstomen is het laatste dat we zelf doen. De rest laten we aan professionals over. Daarna is Anne vrij om het moment te kiezen dat ze erin wil trekken.'

Leonie kauwde op haar pizza en keek de kamer rond. Het huisje was iets groter dan dat van Jeroen, met een aparte, ouderwetse keuken. Groot genoeg voor twee personen, te klein om er met een gezin te wonen. Als tijdelijke oplossing voor Anne, om tot zichzelf te komen en te bedenken hoe ze haar leven opnieuw richting wilde geven, ideaal. 'Hoe was het op vakantie, Milan? Ik zag dat je op de Eiffeltoren was geweest?'

'Het was super. Bo sliep op mijn kamer. Hij komt een paar maanden bij ons logeren, als Daniel met Karlijn naar Afrika gaat.' Milan sprong op van zijn stoel en zocht zijn telefoon. 'Ik heb foto's van Bo. We gin-

gen ook naar Disneyland Parijs, Joshua had kaartjes voor mij gekocht, maar de anderen wilden ook allemaal mee. Omdat Yfke een speciale pas had, kregen we bij heel veel attracties voorrang en hoefden we niet in de rij te staan. En met oud en nieuw staken we vuurwerk af en er was een aparte televisiekamer. Ik heb alle films van *Home Alone* gezien.’ Enthousiast begon de jongen over zijn belevenissen te vertellen.

Leonies blik gleed van Joshua naar Filipa en bleef vervolgens rusten op het meisje dat met haar vingertjes alle extra’s van haar pizza Margerita peuterde zodat er niet veel meer dan een bodem overbleef. Met die vleugels op haar rug leek ze op een donkerharig elfje.

‘Je laat je pizza koud worden, lieverd.’ Anne schoof het bord in de richting van haar zoon. ‘Eerst eten en daarna kun je de foto’s laten zien. Laat tante Leonie maar eerst over haar vakantie vertellen, die heeft haar eten al bijna op.’

Dat was waar. Gedachteloos had ze de ene punt na de andere in haar mond gestopt, iedere hap wegspoelend met een slokje bier. ‘Ik heb niet echt vakantie gehad. De winkel was tussen de feestdagen door gewoon open en Chris logeerde uiteraard bij mij. Hij zit nu weer in Tsjechië en als hij terugkomt, moet hij bedenken waar hij wil gaan wonen.’

‘Is papa’s neus weer helemaal beter?’ Milan stopte een stukje ananas in zijn mond.

‘Het gaat goed met je vader, Milan, ook al was hij erg geschrokken van wat er allemaal bij jullie thuis gebeurd is. Hij heeft er ook spijt van.’

Zodra ze dat gezegd had, viel er een ongemakkelijke stilte. Stom zeg, om dit zo hardop, waar iedereen bij zat, eruit te flappen. Ander onderwerp. ‘Ik heb vanavond ook bijna iemands neus gebroken.’

Milans mond viel open van verbazing. ‘Heb je gevochten, tante Leonie?’

Ze dikte de gebeurtenissen op de stoep voor haar winkel lekker aan. De man wiens neus ze geraakt had, bleek een onaangename vent met het postuur van een professionele rugbyspeler, die woedend op haar onhandigheid had gereageerd. In haar versie stroomde het bloed uit zijn neus en had hij hevig vloekend een vuist naar haar opgestoken, dreigend naar de politie te stappen.

‘Als hij maar geen verhaal komt halen.’ Bezorgd schoof Anne haar bord naar het midden van de tafel.

‘Welnee. Ze houdt je voor de gek. Ik kan me niet voorstellen dat ook maar iemand een vuist naar je schoonzus durft op te heffen,’ reageerde Jeroen laconiek. ‘Volgens mij kan jij zelf ook behoorlijk intimiderend

overkomen als het nodig is.’

‘Ik? Intimiderend? Hoe kom je daar nou bij? Ik ben zo mak als een lammetje.’ Overdreven knipperend met haar wimpers, lachte ze Jeroen ondeugend toe. ‘Nee, je moet inderdaad van goede huize komen om mij bang te maken. Ik heb immers altijd pepperspray bij me. Als alleenstaande vrouw heb ik geen tijd voor angst. Daarom gedraagt Chris zich bij mij ook behoorlijk. Wat niet wil zeggen dat ik niet blij zal zijn wanneer ik straks het rijk weer voor mij alleen heb.’

‘Waar gaat papa dan wonen, als hij niet meer bij jou is?’

‘Dat gaan we rustig bekijken. Alles op zijn tijd, jongen. Er zijn mensen die je vader en moeder helpen de juiste keuzes te maken, zodat iedereen zich weer prettig kan voelen.’

‘Ik wil bij Jeroen blijven wonen.’

‘Daar kan ik je geen ongelijk in geven. Weet jij niet of hij nog een broer heeft die ongetrouwd is?’

Milan grijnsde. ‘Die heet Tom en heeft een vriend die in een kledingwinkel werkt.’

‘Bovendien is mijn broer lang niet zo knap als ik.’ Milan en Jeroen gaven elkaar over de tafel een high five en een boks.

‘Als hij maar half zo leuk is als jij, zou ik dik tevreden zijn. Maar tegen een leuke, modebewuste vriend kan ik niet concurreren.’ Leonie streek over haar kleurrijke, wijdvallende tuniek en stak haar in legerkistjes gestoken voeten naar voren.

‘Ik dacht dat jij zo verknocht was aan je vrijheid,’ mengde Anne zich in de discussie.

‘Tja, voor Jeroens broer zou ik wel een uitzondering maken.’

‘Ik heb nog wel een broer die vrijgezel is,’ merkte Joshua op. ‘Benjamin. Stuk jonger dan ik, even knap. Hetero. Zit in de vastgoed business.’

‘Kijk, dat biedt perspectief.’

‘Oom Benjamin heel lief.’ Yfkes bord was een knoeiboel van half opgegeten stukjes pizza. Haar gezicht zat ook onder de rode smurrie, maar ze lachte stralend. ‘Hij mijn vleugels. Die vliegen onder de boom. Ik magisch.’

‘De vleugels zijn een cadeautje van Benjamin,’ vertaalde Joshua in begrijpelijk Nederlands. ‘Ze lagen met kerst onder de boom en geven onze Tinkerbelle hier speciale toverkrachten.’

‘Nog een reden om nader kennis te maken. Ik zou ook wel van die mooie vleugels op mijn rug willen.’

Milan proestte het uit. ‘Ik weet niet of jij wel zou kunnen vliegen, tante Leonie.’

‘Hoezo?’ Ze kietelde haar neefje tot die van zijn stoel gleed van het lachen. ‘Je wou toch niet zeggen dat ik te zwaar ben?’

‘Nou... hikte de jongen, ‘misschien kun je beter op kickboksen. Voor als die boze man terugkomt.’

Opgelucht zag Leonie dat Anne met een geamuseerde glimlach rond haar mond het gesprek gevolgd had. Haar schoonzus deed haar mond open om wat te zeggen en begon vervolgens als een klein meisje te giechelen. ‘Was ie aantrekkelijk?’

‘Hij was vooral ontzettend groot. Ik heb ’m verder niet gezien, natuurlijk, het was donker.’

‘Een reus,’ concludeerde Yfke. ‘Ik lezen over reus Knor. Hij heel groot en altijd honger. En ook heel lief.’

Milan kroop weer op zijn stoel. ‘Misschien is het wat voor jou, tante Leonie. Een hongerige reus die van lekker eten houdt. Met een zere neus.’

***